

opusdei.org

Meditacije: petak nakon Pepelnice

Razmišljanja koja mogu
obogatiti našu molitvu na
početku korizmenog vremena.

27.02.2025.

- Sjećanje na Božju prisutnost u našim životima
 - Post je znak unutarnje čežnje
 - Isus nas poučava značenju posta
-

„SLUŠAJ, o Jahve, i smiluj se meni” (Ps 30,10). Današnja Misa započinje ovim riječima ulazne pjesme. Vapaj psalmista za uslišenjem izražava našu potrebu za Božjom pomoći: „Jahve, Bože moj, zazvah te, i ti si me ozdravio; Jahve, izveo si mi dušu iz Podzemlja, na rubu groba ti si me oživio... Večer donese suze, a jutro klicanje“ (Ps 30,2-3.5). Psalmist opisuje često iskustvo: Bog nam dolazi u pomoć kad mu se ponizno obratimo. Ovo korizmeno vrijeme može biti dobra prilika da se prisjetimo mnogih trenutaka kad smo iskusili Gospodinovu pomoć: „I mi smo upoznali ljubav koju Bog ima prema nama i povjerovali joj“ (1 Iv 4,16). Sjećanje na te trenutke kada nam je pomogao daje nam snagu za sadašnjost i budućnost.

Jedno od poslanja Duha Svetoga, koje nam Isus otkriva, jest pomoći nam prisjetiti se Božjeg milosrđa, da pomogne našem krhkom pamćenju:

„Branitelj – Duh Sveti, kojega će Otac poslati u moje ime, poučavat će vas o svemu i dozivati vam u pamet sve što vam ja rekoh“ (Iv 14,26). „Duh Sveti je poput našeg pamćenja. On nas budi: ‘Sjeti se ovoga, sjeti se onoga.’ On nas drži budnima za stvari koje se tiču Gospodina, a podsjeća nas i na naš vlastiti život: ‘Sjeti se onog trenutka, onog kada si prvi put susreo Gospodina, te kada si ga ostavio.’ To je dobar način za molitvu: pogledati našeg Gospodina i reći mu: ‘Ja sam isti. Napravio sam mnogo pogrešaka, ali sam isti čovjek i Ti me voliš.’ To je sjećanje na put našeg života: Duh Sveti vodi nas kroz ovo sjećanje.”[1] Prije dva dana, na Pepelnicu, svećenik nas je možda podsjetio na naše podrijetlo i kraj, da smo prah i da ćemo se u prah vratiti. Sjećanje na Božju prisutnost u našem životu može biti poticaj za obraćenje u ovoj Korizmi koja započinje.

U ŽIDOVSKOJ tradiciji običaj posta prakticirao se kao oblik pokore. Prorok Izaija, međutim, naglašava kako je post koji je samo vanjski od male koristi, ako nedostaje milosrđa i autentične želje za obraćenjem. Prorok kaže da je post koji Bog želi, kao plod unutarnjeg obraćenja, „kidati okove nepravedne, razvezivati spona jarmene, puštati na slobodu potlačene, slomiti sve jarmove; podijeliti kruh svoj s gladnima, uvesti pod krov svoj beskućnike, odjenuti onog koga vidiš gola i ne kriti se od onog tko je tvoje krvi“ (Iz 58, 6-7). Istinski post vodi nas ka većoj ljubavi prema Bogu i bližnjemu, izvlači nas iz sebe; to je molitva osjetila koja donosi plodove oko nas. „Post ne donosi plodove ako nije natopljen milosrđem; bez te vode on se suši,“ kaže sveti Petar Krizolog. „Što je kiša za zemlju, milosrđe je za post.“[2]

„Post, doživljen kao oblik samoodricanja, pomaže onima koji

ga provode u jednostavnosti srca ponovno otkriti Božji dar i prepoznati da, stvoreni na Njegovu sliku i priliku, nalazimo ispunjenje u Njemu.”[3] Običaji odricanja koje Crkva preporučuje trebaju odražavati unutarnji stav, koji je zapravo najvažniji dio. Sveti Josemaría učio je da svako odricanje treba biti „znak da srce nije zadovoljno stvorenim stvarima i teži Stvoritelju; da želi biti ispunjeno ljubavlju Božjom kako bi moglo tu istu ljubav dijeliti svima.”[4] Iskustvo gladi dok postimo podsjeća nas da je Bog jedina prava hrana i da sve dobro dolazi od Njega. „Kruh naš svagdanji daj nam danas,“ molimo u Očenašu. Vanjski post treba biti znak naše unutarnje čežnje da se hranimo Božjom ljubavlju i ponovno obratimo svoje srce Njemu.

UČENICI Ivana Krstitelja pitaju Isusa zašto oni često poste, kao i farizeji, dok njegovi učenici ne poste. To je dobro pitanje o nečemu što je sigurno privlačilo pažnju Židova. „Mogu li svatovi tugovati dok je s njima zaručnik? Doći će već dani kad će im se ugrabiti zaručnik, i tada će postiti!” (*Mt 9,15*). Gospodin koristi priliku da nam pokaže pravo značenje posta i pokore: još se jače sjediniti s Bogom. Dakle, ako je Bog sada s njima, ta praksa gubi svoju važnost. Njegovi učenici trebaju se radovati Njegovoj prisutnosti. A On dodaje: kad više ne bude s njima, tada će postiti, jer će im ta praksa trebati kako bi usmjerili svoja srca prema Bogu.

Često osjećamo svoje udaljavanje od Boga; i to je sasvim prirodno jer smo na putovanju prema domu našeg Oca. Krist je došao na svijet da pozove grešnike. Zato nas Crkva podsjeća na potrebu posta, molitve

tijela koja nam pomaže podići pogled prema nebu, jedinom važnom cilju. Vidjevši svoju slabost, reći ćemo, sa psalmistom, riječi koje je sveti Josemaría molio svake večeri: „Operi me svega od moje krivice, od grijeha me mojeg očisti! Bezakonje svoje priznajem, grijeh je moj svagda preda mnom“ (Ps 51,2-4). Možemo svaki dan iznova moliti našu Gospu da moli za nas grešnike, osobito u ovom vremenu povoljnom za obraćenje koje nam je Crkva pripremila.

[1] Papa Franjo, Homilija, 11. svibnja 2020.

[2] Sveti Petar Krizolog, Propovijed 43.

[3] Papa Franjo, Poruka, 11. studenog 2021.

[4] Sveti Josemaría, *Razgovori*, br. 110.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/
meditacije-petak-nakon-pepelnice/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/meditacije-petak-nakon-pepelnice/)
(11.08.2025.)